

רה, כפי שהמליצו זה אחד כל „המשק” פים” בדיווחי הכתבים המדיניים. רק לפני שישה שבועות הצליח רבין להיחלץ בקושי רב ממלכודת שטמנו לו אנשי משרד-החוץ, כאשר טרחו להדיר לידף לעיתונות האמריקאית את דיעותיו בדבר התמיכה שצריכה ישראל לתמוך ב”המשך כהונתו של הנשיא ניקסון. אז נעשה הדבר בסתר, על-ידי חברות היועצים של שר-החוץ, שטרחו למחוק את טביעות אצבעותיהם מן ההדלפה. הפעם הרגיש אבן את עצמו חזק למדי כדי להתייצב כמעט בגלוי אחרי המערכה נגד השגריר המר-דן בווינגטון, עד כדי גילוי מיסמכים סודיים, דבר הנחשב לעבירה לפי חוק המדינה.

אבא וסודי אבן

בדיונים האחרונים של מועצת-הביטחון. אבל עבור אבא אבן ושגריר ישראל באו”ם יוסף תקוע, זהו קנה הקש האחרון שהם עוד יכולים להיאחז בו. אבן נוטרל לגמרי מהמגע עם ארץ-צות-הברית. לווינגטון אין נותנים לו לנ”סוע. על הסכמים חשאיים עם ממשלת ארץ-צות-הברית אפילו לא מספרים לו. מה שנשאר לו זו עדיין עצרת האו”ם. משום כך ראה בהצעתו של רבין לצמצם את הופעת המשלחת הישראלית לאו”ם, ולבטא את הפחתת החשיבות שמייחסת ישראל למוסד זה באי שיגורו של שר-החוץ לפתיחת העצרת הכללית בסוף 1972. מעשה המכוון נגדו אישית.

קצת שטחים

תמורת קצת שלום

ה הצליח אבן באחת החזיתות שהוא מנהל נגד רבין, היה זה בחזית ההסדר עם מצריים. רבין ידוע כיונה, שעמדותיו פשרניות וליברליות, לעיתים אף יותר מאלו של אבא אבן, בנוכחותו לוויתורים, כולל ויתור רים טריטוריאליים, תמורת שלום אמת. מסע התעמולה האחרון של אבן נועד לצייר את רבין כמי ששינה את דיעותיו באופן קיצוני, הפך מיונה לנץ, מתנגד לכל הסדר שלום, כופר בהסכמתה של ממשלת יש”ראל להחלטת מועצת הביטחון 242, ומציע

מדוע עשה זאת אבן? הטענה כאילו נועדו הדברים לשכנע את הציבור והממשלה כי מצב היחסים בין השר והשגריר הוא בלתי נסבל וכי יש להחליף מייד את השגריר, היא מגוחכת ואווילית. אבן יודע כי מנוי וגמור עם רבין ועם הממשלה לסיים את כהונתו בסוף השנה האזרחית הנוכחית, מייד עם תום הבחירות לנשיאות ארצות-הברית. לא רק זאת, אבן יודע יותר טוב מכל אחד אחר, כי רבין יהיה משחרר מומן מכהונת השגריר, אילולא לחצו עליו בר משלה להמשיך בכהונתו, בין השאר מחור סר מועמדים אחרים לרשת את מקומו. מה שדחף את אבן להמתין לרבין בפני נה כדי לתבוט בראשו ולנסות להמעירו

החורפה הדיפלומטית

לממשלה תכסיסים שונים כדי להתחמק מכל הסדר מדיני. השקפותיו של רבין בעניינים אלה צור טטו במקוטע, בצורה מסולפת, בלוויית פרי שנות עוינות, עד שבעיני רבים נוצר באמת הרושם כאילו שינה רבין את דיעותיו היוניות. אבן ספק חומר תעמולה מצויין למכונת התעמולה הסובייטית, שמהירה על הצגי השבוע את דיעותיו של רבין כד” עות קיצוניות המבטאות את השקפותיה המיליטריסטיות של ממשלת ישראל. למעשה לא חל שינוי בתפיסה הכללית של רבין, אלא רק בטאקטיקה שהוא מציע לממשלת ישראל, ביסודה נשארה המדיניות בה דוגל רבין מדיניות של שלום תמורת שטחים. הוא גורס עדיין שתמורת שלום אמת יכולה ישראל לוותר על מרבית ה” שטחים שכבשה במלחמת ששת הימים. אולם מזה שנה וחצי טוען רבין שפעי” לותו של הדר”ר גונאר יארינג על בסיס החלטה 242 של מועצת הביטחון תביא למצב של ויתור על שטחים תמורת כלום, מצב שהוא שלילי מבחינת ישראל. השט” חים שבידי ישראל, גורס רבין, הם המחיר שהיא יכולה לשלם תמורת שלום, אולם אין טעם לשלם אותו מבלי לקבל כל תמורה.

יצחק ולאה רבין

היה גם הרבה יותר מאשר סתם רגש של נקמה אישית על כל מה שעולל לו רבין בשלוש השנים האחרונות, כשניטרל לחלו”טין את שר-החוץ, הציג אותו ככלי ריק, התעלם ממנו והפך אותו ללעג ולקלס לא רב בעיני הפקידות הבכירה, אלא בעיני הציבור כולו. האינטרס של אבן ושל חבורתו לא היה לחסל את רבין כשגריר, כן הוא מסיים ממילא את תפקידו זה. הכוונה היתה מיר עדת לטווח הרבה יותר רחוק, והיא ביטאה חשש מוחשי מפני הזרתו של רבין לארץ ואפשרות צירופו לממשלה בצורה זו או אחרת. לאבא אבן ברור כיום לחלוטין כי אין לו מה לעשות כשר-החוץ אם יצורף יצחק רבין לממשלה. רבין המבריק, בעל המוח האנאליטי והרעיונות המדיניים של המוח רתיים, יהיה בממשלה שר-החוץ בפועל, אפילו אם אבא אבן ימשיך לשאת את התואר. נגד סכנה מוחשית זו מכוונת המלחמה שמנהל אבן נגד רבין. זוהי מל”חמת חיים, הדואגת להבטיח את האינטרסים של אבן אפילו אם הדבר בא על חשבון האינטרסים החיוניים של המדינה. אבא אבן לא השתגע לכן, כאשר נקט בצעדים בלתי שיגרתיים נגד שגריר יש”ר ראל בווינגטון. הוא פשוט נלחם על חייו. במלחמה זו הוא יכול היה לשאוב ע”דוד כאשר דיווח אחד הכתבים המדיניים, דן מרגלית בהארץ: „עכשיו סיכויי (של רבין) בשפל המדרגה. לפתע מזכירים כו”לם כי רבין אינו יציב בהשקפותיו, וכמה שרים טוענים נגד רוחו הסוערת, שלדבר ריהם אינה מאפשרת עבודה בצוות. איש מהם אינו מוצא את עצמו חייב לרבין מקום בממשלה...”

למולו הרע של אבן הביעו דברים אלה יותר מישראל-לב מאשר עובדה מוחלטת. רבין עדיין רחוק מלהיות מחוסל ואבן עדיין רחוק מחגיגת הניצחון שלו.

אם המליץ בפני ראש-הממשלה, עימה הוא מקיים מגע ישיר מעל לראשו של אבן — כשמיספר נושאים אינם מובאים כלל לידיעתו של אבן — על צימצום המשלחת הישראלית לאו”ם והפחתת החשיבות שמייחסת ישראל למוסד זה. הוא רק הסיק מסקנות שמשרד-החוץ מהסס ומפחד להסיקו. אין זה סוד שחשיבותו של האו”ם ירדה פלאים בשנים האחרונות, אפילו בעיני הר מעצמות הגדולות. כאשר קיימת הידרבות המועצות, מרשה לעצמה אפילו המדינה המארחת מוסד זה, ארצות-הברית, להפגין בו זילזול כמוסד באמצעותו ניתן לקדם איזה שהוא עניין. מבחינתה של ישראל האו”ם אבוד אפ”י לו כממה להצגת מדיניותה, דבר שהוכח

מי צריך את או”ם?

ב”שיגעון” של אבן היתה שיטה. אבל מה בקשר ל”שיגעונותיו” של רבין? למרות שאבן ויועציו ניסו להציג את רבין בעיני הציבור כמשוגע ומתעתע וכמי שאינו יודע מה הוא שח, לא היה שום דמיון בין רבין האמיתי לבין הדמות אותה ניסו להציג בדמותו. נכון, רבין הצבר נוקט בסגנון שהוא ”מועז” באונייהם הרגישות של אנשי העלייה השנייה והאיסטנטיסים למיניהם ה”